

„Magnificat anima mea Dominum!“

Koks džiugus turėjo būti Jėzaus žvilgsnis! Toks pat džiugesys turėjo spindėti iš džiaugsmo netveriančios Jo Motinos akyse – Magnificat anima mea Dominum! – jos siela šlovina Viešpatį, nešiojamą įsčiose ir turėdama šalia savęs. O, Motina! Mūsų džiaugsmas būti su Juo ir turėti Jį savyje tebūna toks pat, kaip tavo! (Vaga, 95)

gegužės 9 d.

Mūsų tikėjimas nėra nei našta, nei apribojimas. Jei kas mano kitaip, jo krikščioniškos tiesos supratimas labai menkas. Pasirinkdami Dievą, mes nieko neprarandame, mes laimime viską: *kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs – atras ją.*

Mes ištraukėme laimingą bilietą ir gavome dovaną. Jei kas nors trukdys mums tai aiškiai suvokti, turime pažvelgti į savo sielos gelmę: galbūt ten per mažai tikėjimo, per mažai asmeninio ryšio su Dievu, per mažai maldingo gyvenimo. Mes turime prašyti Viešpatį, per Jo ir mūsų Motiną, kad sustiprintų mūsų meilę Jam, suteiktų mums malonę džiaugtis Jo buvimo saldybe, nes tik mylėdami pasieksime pilnutinę laisvę, kurios niekada nenorėsime prarasti, kuri bus mūsų meilės objektas visą amžinybę. (Dievo bičiuliai, 38)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/magnificat-anima-mea-
dominum/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/magnificat-anima-mea-dominum/) (2026-04-11)